

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 14 0 К 000801 13 Кж
Бања Лука, 18.6.2013. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог Е. В., због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног тужиоца у Источном Сарајеву и браниоца оптуженог, адвоката Б. Ј. из И. С., изјављеним против пресуде Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 000801 12 К од 21.02.2013. године, у сједници вијећа одржаној дана 18.6.2013. године, у присуству републичког тужиоца мр Ненада Врањеша, а одсуству уредно обавијештених оптуженог и његовог браниоца, донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног тужиоца у Источном Сарајеву и браниоца оптуженог Е. В., те потврђује пресуда Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 000801 12 К од 21.02.2013. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 000801 12 К од 21.02.2013. године, оглашен је кривим оптужени Е. В., због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 5 (пет) година. На основу члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 53. од 11. јуна 2012. године, у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка у износу од 150,00 КМ. На основу члана 108. став 3. ЗКП РС, са имовинскоправним захтјевом, оштећени су упућен на парницу.

Против наведене пресуде жалбе су, благовремено, изјавили окружни тужилац из Источног Сарајева и бранилац оптуженог, адвоката Б. Ј. из И. С.

Окружни тужилац у Источном Сарајеву, жалбу је изјавио због одлуке о казни, са приједлогом да се преиначи побијана пресуда и оптуженом, за кривично дјело разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, за које је оглашен кривим том пресудом, изрекне казна затвора у дужем трајању,

са образложењем да, приликом одмјеравања казне затвора за почињено дјело, првостепени суд је дао превелики значај утврђеним олакшавајућим околностима, а да при томе није дао правилан значај утврђеним отежавајућим околностима, првенствено чињеници да је оптужени осуђиван за исто кривично дјело, а да је ново дјело починио за вријеме трајања условног отпуста.

Бранилац оптуженог је жалбу изјавио због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона и одлуке о казни, са приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење пред измијењеним вијећем.

Оспоравајући правилност и законитост побијане пресуде, аргументима из жалбе браниоца оптуженог, указује се на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС, кроз тврдњу да је побијана пресуда заснована на бројним незаконитим доказима. То су, по тврдњама ове жалбе, првенствено записници о саслушању свједока С. К. из истраге, сачињени у ЦЈБ И. С. број 11-3/01-2/99/09 од 26.4.2009. године и у окружном тужилаштву у Источном Сарајеву број Т17 КТ 0000111 10 од 10.11.2010. године, који су, по одлуци суда, прочитани на главном претресу, иако их тужилац није користио у директном испитивању овог свједока, чиме је, по ставу ове жалбе, повријеђена одредба члана 288. став 1. и 2. ЗКП РС и тиме почињена наведена битна повреда одредаба кривичног поступка. Незаконит доказ је, по тврдњама ове жалбе, и записник о препознавању лица, ПС И. С. број 11-3/01-2-95/09 од 28.4.2009. године, јер је сачињен раније, прије обављања ове радње на шта указује пасус четврти страна 2. записника, а што је у супротности са одредбом члана 62. став 1. ЗКП РС, те због пропуста да се том приликом свједок упозори у смислу одредбе члана 151. став 1. ЗКП РС. У оквиру чињеничне основе побијане пресуде, оспорава се правилност оцјене доказа, првенствено оцјена вјеродостојности исказа свједока С. К. и указује на разлике у његовим исказима из истраге и на главном претресу, у погледу тврдњи о начину кориштења и изгледа ножа, као средства извршења дјела, начина на који је оптужени носио сунчане наочале, на тјемени главе или на очима, у ком правцу се оптужени удаљио након извршења дјела, указујући да је био несигуран и неувјерљив у исказу, а његове тврдње о контакту са нападачем нису у цјелости забиљежиле надзорне камере на предметној бензијској пумпи, иако се жалбом не оспоравају чињенична утврђења да, у конкретној ситуацији, није фотодокументована свака секунда видео записа камером. Оспоравајући правилност побијане пресуде у погледу одлуке о казни, износе се аргументи у прилог тврдњи да првостепени суд није правилно цијенио олакшавајуће околности и да је казна затвора, изречена том пресудом, превисоко одмјерена, да се није могла цијенити, као отежавајућа околност ранија осуда јер је требао да се води јединствен поступак за та дјела, у ком правцу је постављен приједлог.

Одговор на жалбе није поднесен.

У сједници вијећа, која је, у смислу одредбе члана 318. став 4. ЗКП РС, одржана у одсуству уредно обавијештених оптуженог и њеног браниоца, републички тужилац је предложио је да се жалба браниоца оптуженог одбије, као неоснована, а уважи жалба окружног тужиоца из Исконог Сарајева.

Испитујући првостепену пресуду у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Неосновани су жалбени приговори браниоца оптуженог, у прилог тврдњи да је побијана пресуда заснована на незаконитим доказима и тиме захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС.

Исказ свједока С. К. је, супротно жалбеним приговорима, законит доказ. Наиме, на главном претресу пред првостепеним судом, дана 26.12.2012. године, саслушан је свједок С. К., запослен на бензијској пумпи на којој је разбојништво извршено, на оклоности извршења предметног дјела. Приликом директног испитивања свједока, тужилац није користио његове исказе из истраге (записници о саслушању свједока С. К. из истраге, сачињени у ЦЈБ И. С. број 11-3/01-2/99/09 од 26.4.2009. године и у окружном тужилаштву у Источном Сарајеву број Т17 КТ 0000111 10 од 10.11. 2010. године), али је те записнике користила одбрана на том главном претресу, приликом унакрсног испитивања овог свједока, у складу са одредбом члана 288. став 1. ЗКП РС. Дакле, у условима непосредности и конрадикторности, саслушан је свједок С. К., па тиме што су ти записници прочитани по одлуци суда, а након што је тужилац приложио исте као доказни материјал, а затим кориштени у оцјени вјеродостојности исказа овог свједока у образложењу побијане пресуде, првенствено са аспекта приговора одбране, (која је ове записнике користила приликом унакрсног испитивања), није почињена битна повреда одредаба кривичног поступка, на коју се указује жалбом браниоца оптуженог.

Надаље, без основа су и аргументи из ове жалбе у прилог тврдњи да записник о препознавању лица, ПС И. С. број 11-3/01-2-95/09 од 28.4.2009. године, садржи недостатке који га чине незаконитим. Наиме, у складу са одредбом члана 150. став 2. ЗКП РС, у поступак препознавања, свједок С. К. је описао извршиоца дјела, а затим између више лица идентификовао оптуженог као извршиоца конкретног дјела. Тврдње из жалбе да је овај записник сачињен прије извршеног препознавања, а што је супротно одредби члана 62. став 1. ЗКП РС, не произилазе из самог записника, који је оптужени без примједби потписао, нити се неким другим аргументима доводи у сумњу правилност и законитост ове процесне радње, па и у погледу податка под којим редним бројем (број 3 из записника) је свједок препознао извршиоца дјела. Тај записник је сачињен у складу са одредбом члана 63. ЗКП РС и саставни је дио исказа свједока С. К., датог на главном претресу, ком приликом је и упозорен у смислу одредбе члана 151. став 2. ЗКП РС.

Овај суд је испитао и жалбене приговоре браниоца оптуженог, којима се оспорава правилност оцјене спроведених доказа, па слиједом тога и правилност чињеничне основе побијане пресуде, налазећи да ти приговори нису основани.

Анализом и оцјеном спроведених доказа, појединачно и у међусобној повезаности, на начин како то прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, првостепени суд је потпуно и правилно утврдио чињенично стање и извео правилан закључак о кривици оптуженог.

Вјеродостојност исказа сведока С. К., запосленог на бензијској пумпи ..., И. И., на којој је критичног дана разбојништво извршено, не може се довести у сумњу изнесеним жалбеним аргументима браниоца оптуженог. Исказ овог свједока из истраге и са главног претреса је досљедан у одлучним чињеницама и то у погледу начина и околности извршења дјела. Идентификовао је оптуженог у поступку препознавања као лице које је уз употребу ножа на бензинској пумпи од њега одузео новац. Његов исказ је објективизиран и дијелом видео снимака надзорних камера на тој пумпи (у погледу марке и боје путничког моторног возила) и пратећом фотодокументацијом.

Ради тога су без основа аргументи из жалбе браниоца оптуженог, којима се оспорава вјеродостојност исказа свједока С. К. и тиме правилност чињеничне основе побијане пресуде и указује на разлике у његовим исказима из истраге и на главном претресу у погледу начина кориштења и изгледа ножа, начина на који је оптужени носио сунчане наочале (на тјемени главе или на очима), у ком правцу се оптужени удаљио након извршења дјела, јер те разлике, које прихвата и првостепени суд, обзиром на начин извршења дјела и индивидуалну способност перцепције у тим околностима, нису таквог карактера да могу довести у сумњу вјеродостојност исказа овог свједока у цјелини.

Цијенећи наведено, овај суд налази да је, на потпуно о правилно утврђеном чињеничном стању, правилно примјењен Кривични закон, када су радње оптуженог, чињенично описане у изреци побијане пресуде, квалификоване као кривично дјело разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС.

Овај суд је испитао побијану пресуду у погледу одлуке о казни, а у вези са изнесеним жалбеним аргументима тужиоца и браниоца оптуженог.

Правилно је првостепени суд, у поступку који је предходио доношењу побијане пресуде, утврдио све олакшавајуће околности, које се односе на личне и породичне прилике оптуженог, те отежавајуће околности, које се наглашавају у жалби тужиоца.

Разлоге дате у побијаној пресуди у оцјени свих тих околности, из одредбе члана 37. став 1. КЗ РС, које су од значаја за индивидуализацију казне, овај суд прихвата као ваљане. Аргументи из жалбе браниоца и тврдња да се није могла цијенити као отежавајућа околност ранија осуда, су без основа, јер је ранијом пресудом Кантоналног суда у Сарајеву број 09 0 К 3953 09 К од 09.12.2010. године (правоснажна 18.01.2011. године), оптужени оглашен кривим за кривично дјело разбојништва из члана 289. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Федерације БиХ.

Цијенећи тежину почињеног кривичног дјела кроз законом запријећену казну, околности и начин извршења, овај суд налази да је казна затвора у трајању од 5 (пет) година, изречена побијаном пресудом, потребна и довољна мјера казне за остваривање сврхе кажњавања, прописане у одредби члана 28. КЗ РС.

На основу наведеног и примјеном члана 327. ЗКП РС, одлучено као у изреци ове пресуде.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић